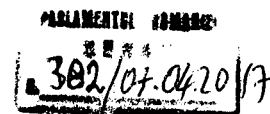

GVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

340
29.03.2017

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *proiectul de lege pentru modificarea Legii nr. 303 din 28 iunie 2004, republicată*, provenit dintr-o propunere legislativă inițiată de domnul senator ALDE Călin-Constantin-Anton Popescu-Tăriceanu (**Bp. 19/2017, Plx. 122/2016**).

I. Principalele reglementări

Proiectul de lege are ca obiect de reglementare amendarea *Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, vizând, printre altele, următoarele:

- Înalta Curte de Casație și Justiție să își numească, dintre judecătorii care au funcționat la această instanță cel puțin 2 ani, președintele, vicepreședintele și președinții de secții (în prezent, aceștia sunt numiți de către Președintele României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii);

- Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prim-adjunctul și adjunctul acestuia, procurorul general al Parchetului Național Anticorupție, adjunctii acestuia, procurorii șefi de secție ai acestor parchete, precum și procurorul șef al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și adjunctii acestora să fie numiți de către Consiliul Superior al Magistraturii (în prezent, aceștia sunt numiți de Președintele României, la propunerea ministrului justiției, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii). Revocarea acestora se va face, potrivit

inițiativei legislative, de către Consiliul Superior al Magistraturii, care se poate sesiza din oficiu, la cererea adunării generale, sau, după caz, a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

II. Observații și propuneri

1. În ceea ce privește mecanismul propus de inițiator referitor la ocuparea funcțiilor de conducere la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție (ICCJ), arătăm, în primul rând, că acesta are în vedere, mai degrabă, alegerea președintelui, vicepreședintelui și președinților de secție ai ICCJ, decât o numire propriu-zisă, fără ca reglementarea propusă să cuprindă și dispoziții detaliate referitoare la modul de organizare și desfășurare a acestei proceduri, claritatea și previzibilitatea acesteia fiind, astfel, prejudiciate.

Persoana care candidează pentru ocuparea unei astfel de funcții de conducere trebuie să dețină aptitudini manageriale privind organizarea și conducerea activității instanței, astfel că formula alegerilor pentru ocuparea funcțiilor de conducere amintite nu răspunde acestei necesități obiective. În context, precizăm și faptul că funcțiile de conducere de la nivelul instanțelor și parchetelor nu au natura unor electivitate, „*representative*”, cu privesc îndeplinirea atribuțiilor manageriale.

Din redactarea proiectului de lege se observă că nu este prevăzută implicarea Consiliului Superior al Magistraturii (CSM), autoritatea cu rol de garant al independenței justiției, în procedura de numire în funcțiile de conducere de la instanța supremă, aspect de natură să aducă atingere rolului constituțional recunoscut acestei instituții.

Reglementarea procedurii de revocare din funcțiile de conducere de la ICCJ, precizăm că aceasta este defectuos redactată, prin preluarea reglementării actuale din cuprinsul art. 53 alin. (6) din *Legea nr. 303/2004* și încercarea de adaptare a acesteia la sistemul de numire propus de inițiator, cu toate că acesta este diferit de cel existent în vigoare. În acest sens, precizăm că CSM este un organ colectiv, de aceea textul de lege în vigoare stabilește că revocarea din funcție a președintelui, vicepreședintelui sau președinților de secții ai ICCJ, pentru motivele specificate de lege, se face de către Președintele României, la propunerea CSM, care se poate sesiza din oficiu, la cererea unei treimi din numărul membrilor sau la cererea adunării generale a instanței, în vreme ce ICCJ nu are natura unui organ colegial, neputându-se vorbi de calitatea de *membru al Înaltei Curți de Casație și Justiție*.

În concluzie, raportat la considerentele anterior expuse, apreciem că formula propusă de inițiator în ceea ce privește ocuparea funcțiilor de conducere la nivelul ICCJ nu poate fi susținută în forma propusă de acesta.

2. Cu privire la propunerea de modificare a prevederilor art. 54 din *Legea nr. 303/2004*, în sensul reglementării unei noi formule de numire a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prim-adjunctul și adjunctul acestuia, a procurorului general al Direcției Naționale Anticorupție și a adjunctilor acestora, a procurorilor șefi de secție ai acestor parchete, precum și a procurorului șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și a adjunctilor acestora, precizăm următoarele:

Conform prevederilor în vigoare, *“Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prim-adjunctul și adjunctul acestuia, procurorul general al Parchetului Național Anticorupție, adjunctii acestuia, procurorii șefi de secție ai acestor parchete, precum și procurorul șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și adjunctii acestora sunt numiți de Președintele României, la propunerea ministrului justiției, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, dintre procurorii care au o vechime minimă de 10 ani în funcția de judecător sau procuror, pe o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea reînvestirii o singură dată.”*

Revocarea procurorilor din aceste funcții de conducere *“se face de către Președintele României, la propunerea ministrului justiției care se poate sesiza din oficiu, la cererea adunării generale sau, după caz, a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori a procurorului general al Parchetului Național Anticorupție, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, pentru motivele prevăzute la art. 51 alin. (2) care se aplică în mod corespunzător.”*

Transparența și obiectivitatea procedurii de numire în funcțiile de conducere din magistratură vizate de inițiator, precum și cadrul legal care reglementează această procedură au fost constant în atenția Comisiei Europene, în cadrul Mecanismului de Cooperare și Verificare (MCV).

Rapoartele MCV au subliniat în mod repetat importanța unor proceduri de selecție transparente și bazate pe merit ca modalitate de a oferi conducere robuste, de a evita interferențele politice în numiri și de a sprijini independența sistemului judiciar¹.

Conform proiectului de lege, CSM ar urma să fie factorul de decizie în ceea ce privește numirea și revocarea din aceste funcții de conducere la parchete, aspect care răspunde rolului constituțional recunoscut acestei instituții.

Astfel, proiectul de lege prevede ca numirea în aceste funcții să se facă de către CSM, dintre procurorii care au vechime de cel puțin 10 ani în funcția de

¹ Spre exemplu: COM (2015) 35 final; COM (2014) 37 final; COM (2013) 47 final; COM (2012) 410 final.

De asemenea, a se vedea Raportul tehnic însoțind Raportul Comisiei către Parlamentul European și Consiliul privind progresele înregistrate de România în cadrul Mecanismului de cooperare și verificare {COM (2017) 44 final} – pag. 6

procuror sau de judecător, pe o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea reînvestirii o singură dată. În ceea ce privește revocarea procurorilor din funcțiile de conducere amintite, inițiatorul propune ca aceasta să fie dată în competența CSM, „care se poate sesiza din oficiu, la cererea adunării generale sau, după caz, a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție”.

Din examinarea prevederilor art. 134 alin. (1)² din *Constituția României, republicată*, rezultă că norma partajează atribuțiile CSM și ale Președintelui României cu privire la numirea în funcție a judecătorilor și procurorilor.

Prevederea constituțională are în vedere atribuția Președintelui României de investire în funcție a magistraților, judecători și procurori, cu consecința dobândirii inamovibilității, respectiv a stabilității, urmată de exercitarea activității judiciare de îndeplinire a justiției, în cazul judecătorilor, respectiv a celei de apărare a intereselor generale ale societății, a ordinii de drept, precum și a drepturilor și libertăților cetățenilor, în cazul procurorilor. Textul constituțional nu privește, însă, și numirea în funcțiile de conducere din magistratură, aspect care ține de cariera profesională a magistraților.

În concluzie, legiuitorul nu are constrângeri explicite de rang constituțional în stabilirea soluției legislative privind numirea procurorilor în funcțiile de conducere, cu atât mai mult cu cât, potrivit art. 134 alin. (4)³ din *Constituție*, CSM îndeplinește și alte atribuții stabilite prin legea organică, în realizarea rolului său de garant al independenței justiției.

Totodată, ministrul justiției are, potrivit dispozițiilor constituționale⁴ și infraconstituționale⁵, rolul de membru al CSM și atribuții în gestionarea justiției, ca serviciu public. În conformitate cu prevederile art. 132 alin. (1) din *Constituție*, „Procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției”. În acest context, ministrului justiției îi revine sarcina de a veghea inclusiv asupra modului în care se realizează conducerea parchetelor, în baza *principiilor responsabilității și eficienței*.

Având în vedere cele menționate, apreciem că, din perspectiva asigurării substanței prevederilor art. 132 alin. (1) din *Constituție*, legea specială trebuie să atribuie ministrului justiției un rol semnificativ în procedura de numire în funcție a procurorilor cu funcții de conducere menționați. Dacă ministrul justiției nu ar avea niciun rol în procedura de numire a procurorilor în anumite

² „(1) Consiliul Superior al Magistraturii propune Președintelui României numirea în funcție a judecătorilor și a procurorilor, cu excepția celor stagiari, în condițiile legii”.

³ „(4) Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește și alte atribuții stabilite prin legea sa organică, în realizarea rolului său de garant al independenței justiției”.

⁴ Art. 133 alin. (2) lit. c) din *Constituție*.

⁵ Art. 5 din *Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, potrivit căruia „Ministerul Justiției asigură buna organizare și administrare a justiției ca serviciu public”.

funcții de conducere, atribuția prevăzută la art. 132 alin. (1) din *Legea fundamentală* ar fi golită de conținut și importanță.

În considerarea celor expuse, pentru a da eficiență atât rolului CSM, de protejare a independenței sistemului judiciar, cât și dreptului și obligației ministrului justiției de a veghea asupra modului în care se realizează conducerea parchetelor, considerăm oportun ca ministrul justiției și CSM să partajeze competențele cu privire la numirea procurorilor în funcțiile de conducere prevăzute de art. 54 din *Legea nr. 303/2004*, după cum urmează:

a) ministrul justiției să aibă prerogativa de a selecta candidaturile pentru funcțiile de conducere, având obligația ca la finalul procedurii să înainteze CSM cel puțin două propuneri de numire (ale celor mai bine clasati candidați);

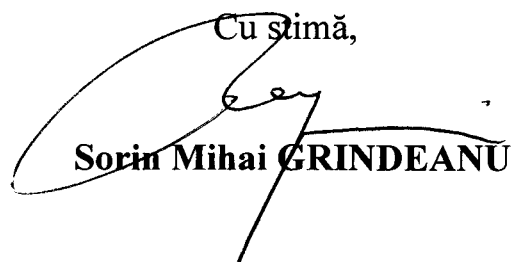
b) CSM, în cadrul unei proceduri transparente, să dispună asupra numirii în funcția de conducere.

Atât selectarea, cât și numirea în funcție de către CSM trebuie să se realizeze într-un mod deschis, transparent și bazat pe merite, motiv pentru care în cuprinsul *Legii nr. 303/2004*, trebuie adoptate reguli clare care să clarifice toate aspectele procedurale ale numirii în funcțiile de conducere anterior menționate.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Guvernul susține adoptarea acestui proiect de lege sub rezerva însușirii observațiilor și propunerilor de la pct. II.

Cu stimă,

Sorin Mihai GRINDEANU

Domnului senator **Călin-Constantin-Anton POPESCU-TĂRICEANU**

Președintele Senatului

Nr. 750 / 24.03
DATA 14.04.2016

GVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată ”*Lege pentru modificarea Legii nr.303 din 28 iunie 2004, republicată*”, inițiată de domnul senator independent Călin Popescu-Tăriceanu (**Bp.19/2016, Plx.122/2016**).

I. Principalele reglementări

Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare amendarea *Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, vizând, printre altele, următoarele:

- *Înalta Curte de Casație și Justiție* să își numească, dintre judecătorii care au funcționat la această instanță cel puțin 2 ani, președintele, vicepreședintele și președinții de secții (în prezent, aceștia sunt numiți de către Președintele României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii);

- *Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prim-adjunctul și adjunctul acestuia, procurorul general al Parchetului Național Anticorupție, adjuncții acestuia, procurorii șefi de secție ai acestor parchete, precum și procurorul șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și adjuncții acestora* să fie numiți de către Consiliul Superior al Magistraturii (în prezent, aceștia sunt numiți de Președintele României, la propunerea ministrului justiției, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii). Revocarea acestora se va face, potrivit inițiativei

legislative, de către Consiliul Superior al Magistraturii, care se poate sesiza din oficiu, la cererea adunării generale, sau, după caz, a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

II. Observații

1. Potrivit prevederilor art.1 alin.(4) din Constituția României, republicată, în statul român, autoritățile publice sunt organizate potrivit principiului separației, dar și echilibrului puterilor - legislativă, executivă și judecătorească.

Este unanim admis că principiul constituțional amintit semnifică că niciuna dintre puteri nu are preeminență asupra celorlalte și nu se poate substitui în atribuțiile altei puteri.

În doctrină se subliniază însă că raporturile constituționale dintre autoritățile statului cunosc implicări reciproce ale unora în sfera de activitate a celorlalte, ce semnifică echilibru prin colaborare și control.

În domeniul justiției, separația și echilibrul puterilor se manifestă prin coparticiparea executivului și autorității judecătorești la administrarea sistemului judiciar.

Astfel, ministrul justiției are, potrivit dispozițiilor constituționale și infraconstituționale, rolul de membru al Consiliului Superior al Magistraturii și atribuții în gestionarea justiției, ca serviciu public.

De asemenea, în conformitate cu prevederile art.132 alin.(1) din Constituție, „*procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției*”.

Conform art.94 lit.c) din Constituție, Președintele României are ca atribuție și numirea în funcțiile publice, iar această numire se face în condițiile legii.

Totodată, potrivit art.134 alin.(1) din Constituție, „*Consiliul Superior al Magistraturii propune Președintelui României numirea în funcție a judecătorilor și a procurorilor, cu excepția celor stagiari, în condițiile legii*”.

Autogovernarea sistemului judiciar este consacrată în Constituție, prin înființarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii, care are rolul de garant al independenței justiției, dar aceasta nu semnifică eliminarea oricărui control reciproc între puteri și a celorlalți actori implicați în activitatea de administrare a justiției ori de luare a unor decizii referitoare la cariera magistraților.

Așadar, eliminarea implicării oricăror alți factori instituționali în procedura de numire în funcțiile de conducere amintite prezintă un potențial de „*autarhizare instituțională*” a autorității judecătorești.

2. Cu referire la dispoziția cuprinsă în **art. 54 alin.(1)** din Legea nr.303/2004, aceasta se fundamentează pe următoarele considerente:

Potrivit art.132 alin.(1) din Constituția României, republicată „*procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției*”.

De asemenea, Guvernul, din care face parte și ministrul justiției răspunde de politica penală a statului și de eficiența combaterii criminalității. În acest context, ministrul justiției, răspunde pentru eficiența parchetelor, în caz contrar, răspunderea menționată în fraza anterioară fiind lipsită de conținut. Având în vedere această răspundere, ministrul justiției îi revine sarcina de a veghea inclusiv asupra modului în care se realizează conducerea parchetelor, în baza principiilor responsabilității și eficienței.

Din acest motiv, propunerea de numire sau, după caz, de revocare din funcție a procurorilor cu funcții de conducere menționați anterior, pe care ministrul justiției, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, o face Președintelui României se bazează tocmai pe acordarea de substanță a principiului responsabilității.

Această atribuție a ministrului justiției nu împietează asupra independenței procurorilor. Ministrul justiției nu controlează în nici un caz soluțiile procurorilor, aceștia fiind independenți și bucurându-se de stabilitate, potrivit art.3 alin.(1) al Legii nr.303/2004.

Actuala reglementare este, deci, de natură a acorda substanță principiului responsabilității.

De asemenea, procedura de numire și revocare a procurorilor cu funcții de conducere menționați anterior este conformă cu procedura de numire și revocare din alte state membre ale Uniunii Europene.

3. O raportare la sistemele legislative ale altor state europene, membre ale Uniunii Europene, o considerăm relevantă.

Spre exemplu, în Grecia, promovarea în funcția de Președinte sau Vicepreședinte al Curții Supreme Administrative, al Curții de Casație și al Curții de Conturi se realizează prin decret prezidențial, publicat la propunerea Consiliului de Miniștri, prin selecție din rândul membrilor respectivei instanțe supreme, în condițiile prevăzute de lege. Promovarea în funcția de Procuror General al Curții de Casație se realizează printr-un decret similar, prin selecție din rândul membrilor Curții de Casație și al avocaților generali ai acestei instanțe, în condițiile prevăzute de lege.

În Irlanda, Procurorul General este numit de Președinte pe baza nominalizării de către Prim-ministru.

În Portugalia, Președintele Republicii are următoarele atribuții: (...) numirea Președintelui Curții de Conturi și a Procurorului General și eliberarea acestora din funcție, la propunerea Guvernului.

În Spania, Procurorul General al Statului este numit de Rege, la propunerea Guvernului, în urma consultării cu Consiliul General al Puterii Judecătorești.

În concluzie, soluțiile legislative cuprinse în Legea nr.303/2004 în ceea ce privește numirea în funcțiile de conducere din magistratură, enumerate, constituie o soluție legislativă întâlnită și în sistemele de drept ale altor state.

4. Transparența și obiectivitatea procedurii de numire în funcțiile de conducere din magistratură enumerate anterior, precum și cadrul legal care reglementează această procedură au fost constant în atenția Comisiei Europene, în cadrul Mecanismului de Cooperare și Verificare.

În raportul Comisiei către Parlamentul European și Consiliu privind evoluția măsurilor de acompaniere în România după aderarea din anul 2007, unul dintre obiectivele specifice subliniate privea *„asigurarea stabilității juridice și instituționale a cadrului anticorupție, în special prin menținerea procedurii actuale de numire și revocare a Procurorului General al României, a Procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție a titularilor altor posturi de conducere din cadrul Parchetului General”*.

De asemenea, în Raportul Comisiei privind progresele realizate de România în cadrul Mecanismului de cooperare și verificare (Bruxelles, 18.7.2012, COM(2012)410 final) se arată că *„viitoarele numiri în posturile de Procuror General, Procuror șef al DNA și în alte posturi importante în cadrul parchetelor reprezintă o oportunitate de a demonstra că factorii de decizie politici și din sistemul judiciar sprijină pe deplin instrumentarea strictă și independentă. Acest lucru impune un proces transparent și obiectiv de numire în funcție, conform cadrului legal existent, prin organizarea unui concurs deschis cu criterii clare, care să vizeze cei mai buni candidați posibili pentru aceste funcții de conducere, în scopul asigurării continuității în funcționarea instituțiilor respective”*.

În Raportul Comisiei din anul 2015 (Bruxelles, 28.1.2015, COM(2015) 35 final), reținându-se că numirea unui nou procuror-șef al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism reprezintă un test important, Comisia a subliniat, cu referire la procedura actuală de numire în funcții de conducere la parchete: *„Procedura a fost finalizată, în cele din urmă, cu puține controverse, fiind caracterizată de o mai mare transparență și previzibilitate (publicarea postului vacant, definirea publică a criteriilor, publicarea numelor candidaților) și beneficiind de cooperarea clară dintre Ministerul Justiției (responsabil pentru alegerea candidatului) și Consiliul Superior al Magistraturii. Acest lucru a furnizat, prin urmare, un bun*

exemplu al modului în care procedurile clare și riguroase cu implicarea deplină a autorităților-cheie, pot fi factorul cel mai important într-un proces credibil de numire (deși procedurile trebuie, de asemenea, să fie suficient de solide pentru a face față unei situații în care principalele instituții sunt în dezacord)”.

Considerăm că, cel puțin pentru moment, Ministerul Justiției și Consiliul Superior al Magistraturii ar trebui să fie factorii de decizie în ceea ce privește numirea în aceste funcții, motiv pentru care considerăm că actuala procedură ar trebui menținută, cu atât mai mult cu cât ne aflăm în plină procedură de selecție pentru funcțiile amintite.

Totodată, o eventuală modificare a procedurii de numire în funcțiile de conducere de la Înalta Curte de Casație și Justiție și în funcțiile de conducere de la parchete menționate la art.54 alin.(1) din Legea nr.303/2004, trebuie realizată în urma unei ample analize, iar Ministerul Justiției și Consiliul Superior al Magistraturii, prin rolul avut în ceea ce privește administrarea sistemului judiciar, ar trebui să conducă dezbaterile cu privire la măsura în care este oportună modificarea actualei proceduri.

Precizăm de asemenea că prin Ordinul ministrului justiției nr.396/C din 8 februarie 2016 s-a aprobat constituirea unui Grup de lucru pentru pregătirea modificărilor la pachetul legilor justiției, alcătuit din reprezentanți ai Ministerului Justiției, Consiliului Superior al Magistraturii, Înaltei Curți de Casație și Justiție, Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Institutului Național al Magistraturii, precum și ai asociațiilor profesionale ale magistraților. Obiectivul grupului de lucru care își va desfășura activitatea până la data de 30 aprilie 2016 este acela de a propune modificări la pachetul legilor justiției, în vederea lansării acestora în dezbateri publice.

5. Inițiativa legislativă parlamentară este criticabilă și din punct de vedere al clarității și previzibilității reglementării, precum și al conformității cu prevederile constituționale, după cum urmează:

În primul rând, se poate observa că mecanismul propus de inițiator are în vedere mai degrabă alegerea președintelui, vicepreședintelui și președinților de secții ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, decât o numire propriu-zisă, fără ca reglementarea propusă să cuprindă și dispoziții detaliate referitoare la modul de organizare și desfășurare a acestei proceduri.

De asemenea, procedura de numire în funcțiile de conducere de la nivelul instanței supreme este neclară, deoarece sintagma „*Înalta Curte de Casație și Justiție [își numește, dintre judecătorii (...)]*” desemnează instanța judecătorească în ansamblul său, cu toate categoriile profesionale: judecători, magistrați – asistenți, personal auxiliar de specialitate și personal conex, funcționari publici și personal contractual etc., iar nu doar pe judecătorii instanței supreme.

Or, o astfel de propunere aduce atingere, în opinia noastră, principiului constituțional al independenței judecătorilor, consacrat de art.124 alin.(3) din Constituție. Astfel cum se arată în *Recomandarea CM/Rec(2010)12 a Comitetului Miniștrilor către statele membre cu privire la judecători: independența, eficiența și responsabilitățile*, „Autoritatea care ia decizii privind selecția și cariera judecătorilor trebuie să fie independentă de puterile executivă și legislativă. Pentru garantarea independenței sale, cel puțin jumătate din membrii acestei autorități trebuie să fie judecători aleși de către colegii lor. Cu toate acestea, în cazul în care reglementările constituționale sau legale prevăd că șeful statului, Guvernul sau puterea legislativă poate lua decizii referitoare la selectarea și cariera judecătorilor, trebuie abilitată o autoritate independentă și competentă, în componența căreia să fie în majoritate membri din sistemul judiciar(fără a aduce atingere normelor aplicabile la consiliile judiciare cuprinse în capitolul IV) care să facă recomandări sau să emită avize pe care autoritatea competentă în privința numirii să le urmeze în practică”.

6. De asemenea, din redactarea propunerii se poate observa că nu este prevăzută implicarea Consiliului Superior al Magistraturii, autoritatea cu rol de garant al independenței justiției în procedura de numire în funcțiile de conducere de la instanța supremă, aspect de natură să aducă atingere rolului constituțional recunoscut acestei instituții.

7. În ceea ce privește reglementarea procedurii de revocare din funcțiile de conducere de la Înalta Curte de Casație și Justiție, aceasta este defectuos redactată, prin preluarea reglementării actuale din cuprinsul art. 53 alin.(6) al Legii nr.303/2004 și încercarea de adaptare a acesteia la sistemul de numire propus de inițiator, cu toate că acesta este diferit de cel existent în vigoare.

Astfel, Consiliul Superior al Magistraturii este un organ colectiv, de aceea textul de lege în vigoare stabilește că revocarea din funcție a președintelui, a vicepreședintelui sau a președinților de secții ai Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru motivele specificate de lege, se face de Președintele României la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, care se poate sesiza din oficiu, la cererea unei treimi din numărul membrilor sau la cererea adunării generale a instanței, în vreme ce Înalta Curte de Casație și Justiție nu are natura unui organ colegial, neputându-se vorbi de calitatea de „*membri ai Înaltei Curți de Casație și Justiție*”.

Totodată, anexăm și *Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.321 din 24 martie 2016*, prin care a fost avizată negativ această propunere legislativă.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate la pct. II, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Dacian **Julien CIOLOS**

ROMANIA
GUVERNUL ROMÂNIEI

Domnului deputat Valeriu Ștefan Zgonea
Președintele Camerei Deputaților